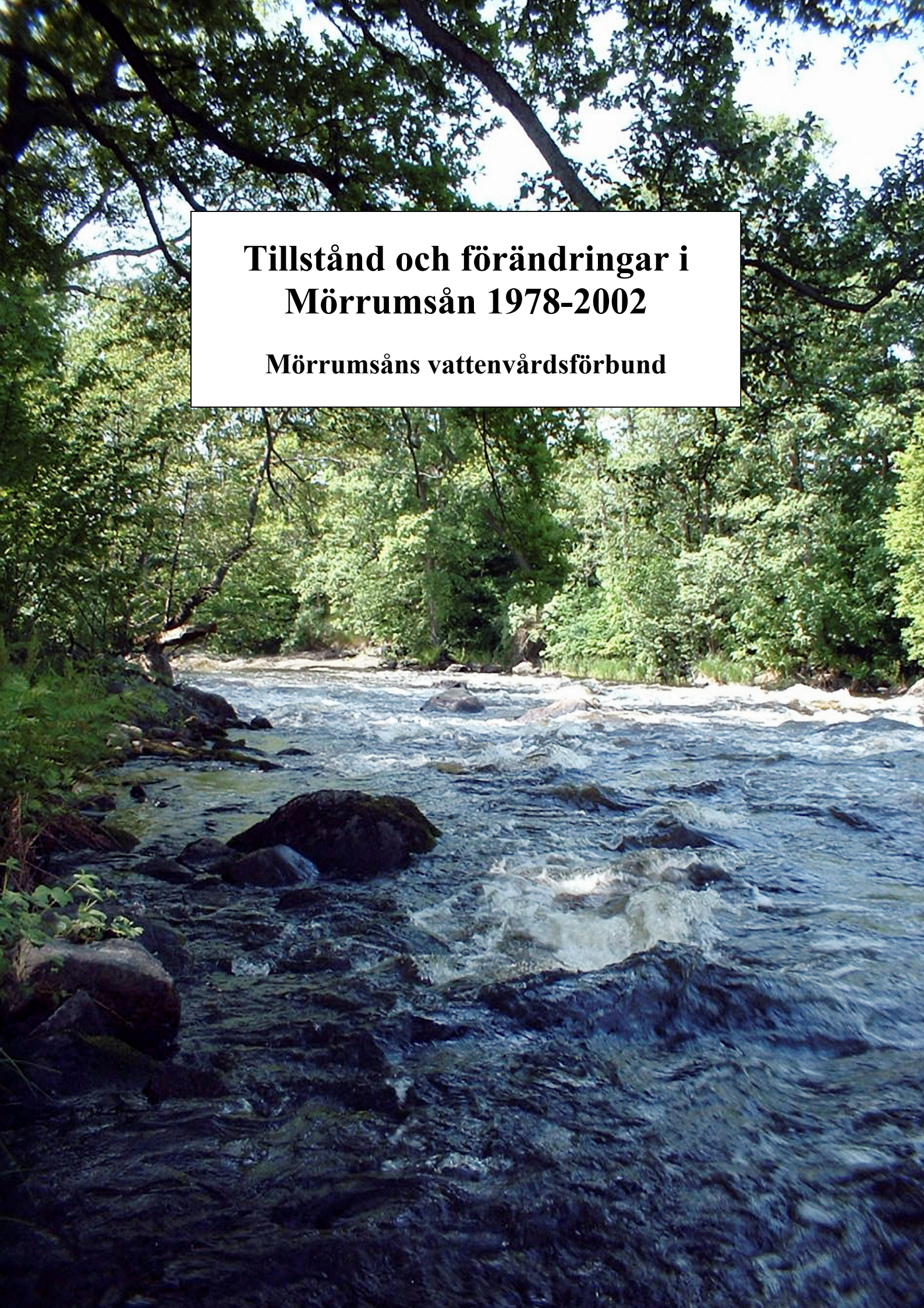

Tillstånd och förändringar i Mörrumsån 1978-2002

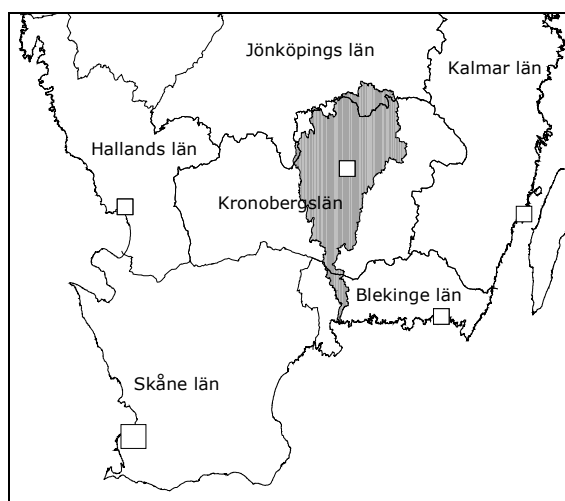
Mörrumsåns vattenvårdsförbund

Tillstånd och förändringar i Mörrumsån 1978-2002

Mörrumsåns vattenvårdsförbund

Mörrumsåns vattenvårdsförbund bildades 1973 genom sammanslagning av Övre och Nedre Mörrumsåns vattenvårdsförbund. Årliga recipientundersökningar i sjöar och vattendrag har sedan dess utförts i Mörrumsåns avrinningsområde i enlighet med länsstyrelsernas kontrollprogram. Sedan 1995 har undersökningarna utförts av ALcontrol AB. Denna rapport är en kortfattad redovisning av tillstånd och förändringar i Mörrumsån 1978-2002.

Mörrumsån har sin källa i Jönköpings län, där sjön Vrängen (öster om Lindshammar) betraktas som åns källsjö. Avrinningsområdet omfattar 3360 km², varav 90 % ligger i Kronobergs län (Figur 1), framför allt i Växjö och Alvesta kommuner.

Figur 1. Skiss över Mörrumsåns avrinningsområde i de berörda länen.

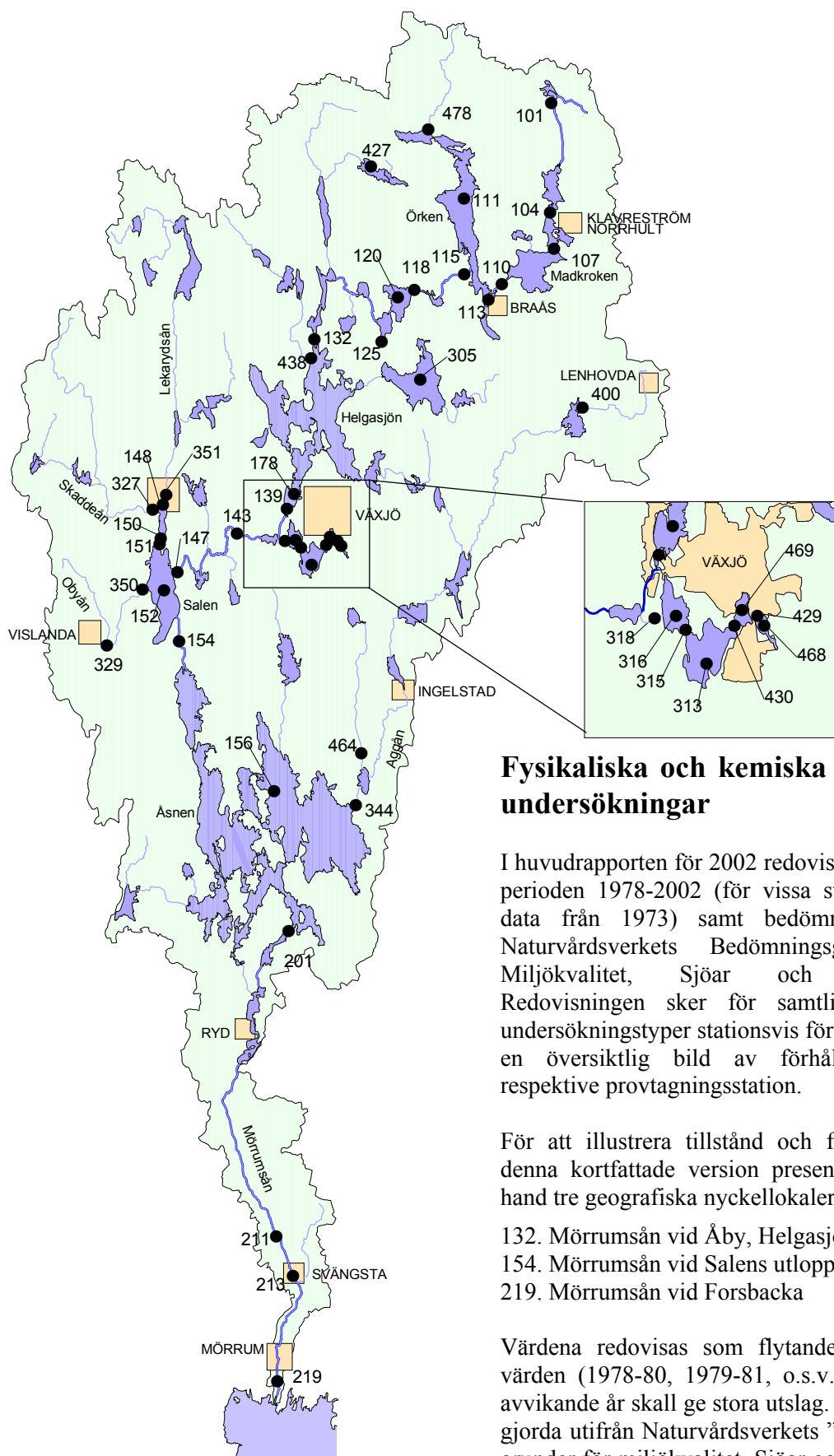
Avrinningsområdet består av 63 % skog, 8 % åker, 3 % betesmark, 13 % vatten och 13 % övrig mark. Åkermarken är koncentrerad till trakterna omkring Helgasjön, Salen och Åsnen samt det kustnära området. Totalt antal djurenheter var 1995 ca 22900. Befolkningsmängden inom avrinningsområdet var 1995 ca 104000 varav ca 21000 bodde i glesbygd. Av glesbygdsbefolkningen var ca 2200 kopplade till kommunalt avlopp medan 15700 hade enskilt avlopp. (SCB 1998)

Mörrumsån påverkas, liksom andra vattendrag, av diffusa utsläpp som härrör från jord- och skogsbruk samt lufttransporterade föroreningar. De punktkällor som påverkar vattnet i avrinningsområdet utgörs av industrier, kommunala avloppsreningsverk, enskilda avlopp, avfallsupplag och dagvatten från samhällen. I huvudrapporten för 2002 finns en tabell och karta som visar förorenande verksamheter inom avrinningsområdet. Mörrumsån har också genom åren påverkats av sjösänkningar, sjöreglering och dämning för kraftverk.

Stora åtgärder har också vidtagits inom avrinningsområdet för att förbättra vattenkvaliteten i Mörrumsån, vilket gett positiv effekt. Bl.a. kan nämnas ombyggnation av ett antal avloppsreningsverk, restaurering av Trummen, Växjösjön och södra Bergundasjön, anläggning av våtmarker, anpassning av tappningsbestämmelser, anläggning av ett antal fiskvägar m.m.

Lekarydsån uppströms Dansjön (foto Niklas Sörensson). Omslagsbild 2002.

Mörrumsåns avrinningsområde med provtagningslokaler 2002.

Fysikaliska och kemiska vattenundersökningar

I huvudrapporten för 2002 redovisas resultat för perioden 1978-2002 (för vissa stationer finns data från 1973) samt bedömningar enligt Naturvårdsverkets Bedömningsgrunder för Miljökvalitet, Sjöar och vattendrag. Redovisningen sker för samtliga ingående undersökningstyper stationsvis för att ge läsaren en översiktlig bild av förhållandena vid respektive provtagningsstation.

För att illustrera tillstånd och förändringar i denna kortfattade version presenteras i första hand tre geografiska nyckellokal:

- 132. Mörrumsån vid Åby, Helgasjöns inlopp
- 154. Mörrumsån vid Salens utlopp
- 219. Mörrumsån vid Forsbacka

Värdena redovisas som flytande 3-årsmedelvärden (1978-80, 1979-81, o.s.v.) för att inte avvikande år skall ge stora utslag. Bedömningar gjorda utifrån Naturvårdsverkets "Bedömningsgrunder för miljökvalitet, Sjöar och vattendrag" (Rapport 4913, 1999) har kursiverats i efterföljande text.

Försurningssituationen

Minskande försurning av Mörrumsåns sjöar och vattendrag tack vare minskande utsläpp och nedfall av försurande ämnen samt omfattade kalkningsåtgärder

Från 1950-talet och fram till början av 1980-talet påverkades Mörrumsån, liksom övriga vattensystem, av den ökande försurningen. Utsläppen av försurande ämnen i Europa var som störst omkring 1970. Sedan dess har utsläppen av svaveldioxid minskat kraftigt. Svenska utsläpp har minskat med ca 95 % sedan 1970 medan utsläppen i Europa halverats under samma period. De minskande utsläppen har medfört markant minskat nedfall av försurande ämnen i Sverige. Noteras bör dock att den kritiska belastningen d.v.s. den största tillförseln av försurande ämnen som mark och vatten i ett område tål utan att riskera långsiktig försurning fortfarande överskrids.

För att förhindra allvarliga skador på djurlivet påbörjades omfattande kalkningsåtgärder i vattensystemet 1983. Alkaliniteten och pH-värdena har, som ett svar på kalkningsåtgärderna, ökat markant i större delen av Mörrumsåns vattensystem (Figur 2). I Mörrumsåns huvudfåra vid mynningslokalen, Forsbacka, var vattnet *svagt surt* i början av 1980-talet innan kalkningen startade. Högre upp i huvudfåran var vattnet tidigare *måttligt surt* men har tack vare kalkningen varit *nära*

neutralt de senaste fem åren. I avrinningsområdets mindre biflöden var försurningssituationen innan kalkningsåtgärderna sattes in allvarlig med pH-värden långt under 6,0 på många håll. Ett stort antal försurade små sjöar och bäckar åtgärdas idag men dock inte alla.

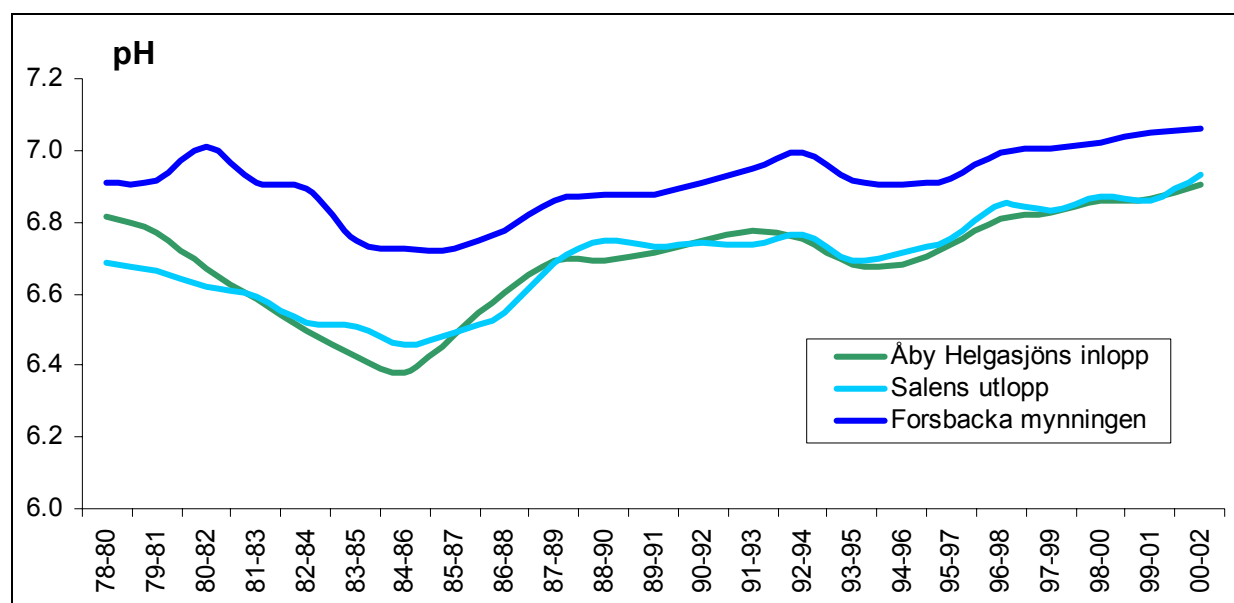
Bottenfaunaundersökningar i huvudfåran som utförts av ALcontrol sedan 1995 visar inga negativa effekter av försurning.

Försurningstillståndet i Mörrumsåns avrinningsområde 2002, bedömt utifrån årlägst värden, framgår av Karta 2. I kartmaterialet ingår såväl resultaten från recipientkontrollen som länsstyrelsernas kalkeffektuppföljning.

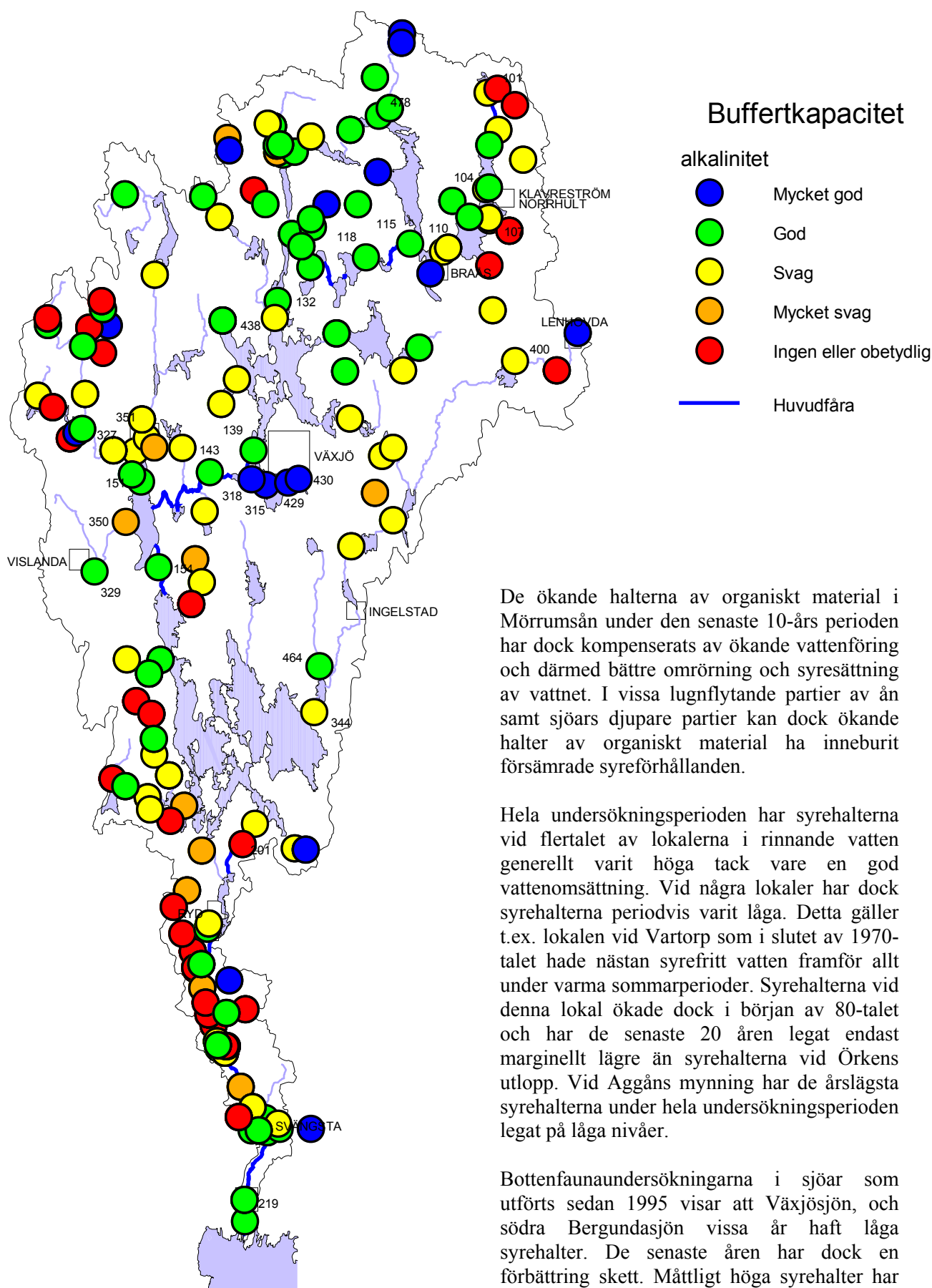
Syretillstånd och organiskt material

Ökande halter av organiskt material p.g.a. ökande vattenförling

Den totala halten organiskt material (TOC) har igått i kontrollprogrammet för Mörrumsåns recipientkontroll sedan 1989. Resultaten visar att den organiska halten ökat under den senaste 10-års perioden, vilket till stor del hänger samman med ökande vattenförling under samma period. Ökande halter av organiskt material kan i vissa fall ge en ökad syretäring och försämrade syreförhållanden.

Figur 2. Treårsmedelvärden för pH i Mörrumsåns avrinningsområde 1978-2002.

Karta 2. Försurningstillståndet i Mörrumsåns avrinningsområde (bedömt utifrån årslägst värde för alkalinitet under 2002). I materialet ingår såväl resultaten från recipientkontrollen som länsstyrelsernas kalkeffektuppföljning.

De ökande halterna av organiskt material i Mörrumsån under den senaste 10-års perioden har dock kompenseras av ökande vattenföring och därmed bättre omrörning och syresättning av vattnet. I vissa lugnflytande partier av ån samt sjöars djupare partier kan dock ökande halter av organiskt material ha inneburit försämrade syreförhållanden.

Hela undersökningsperioden har syrehalterna vid flertalet av lokalerna i rinnande vatten generellt varit höga tack vare en god vattenomsättning. Vid några lokaler har dock syrehalterna periodvis varit låga. Detta gäller t.ex. lokalen vid Vartorp som i slutet av 1970-talet hade nästan syrefritt vatten framför allt under varma sommarperioder. Syrehalterna vid denna lokal ökade dock i början av 80-talet och har de senaste 20 åren legat endast marginellt lägre än syrehalterna vid Örkens utlopp. Vid Aggås mynning har de årslägst syrehalterna under hela undersökningsperioden legat på låga nivåer.

Bottenfaunaundersökningarna i sjöar som utförts sedan 1995 visar att Växjösjön, och södra Bergundasjön vissa år haft låga syrehalter. De senaste åren har dock en förbättring skett. Måttligt höga syrehalter har generellt förekommit i Salens norra del, Salens södra del, Helgasjön, Innaren, norra Bergundasjön och Trummen. I Örkens norra och södra del samt i Sörabysjön och Skärnen har syrehalterna generellt varit höga.

Ljusförhållanden

Ökande färgtal p.g.a. en ökad mark- och sedimenterosion och urlakning från omgivande mark

Vattnets färg och grumlighet har liksom halten organiskt material ökat under den senaste 10-års perioden (Figur 4). Ökningen hänger till stor del samman med ökande vattenföring under samma period. Jämfört med vattenföringen har dock såväl färgtal som grumlighet ökat mer än vad man skulle kunna förvänta under de senaste åren. Att ge någon enskild förklaring till denna ökning är svårt men det är troligt att de senaste årens milda vintrar har haft stor betydelse för resultaten. Under milda vintrar finns det nämligen risk för ökad mark- och sedimenterosion samt urlakning från omgivande mark. Tydliga trender mot högre färgtal syns också i andra åsystem, men den kalla avslutningen år 2002 visade genomgående på klart lägre värden.

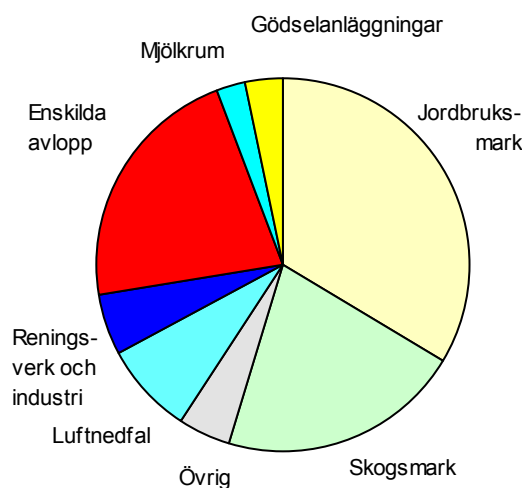
Näringsförhållanden

Jordbruksmark är den dominerande fosforkällan

Den dominerande källan för tillförsel av fosfor i Mörrumsåns avrinningsområde är erosion från jordbruksmark (34 %; Figur 3). Läckage från skogsmark står för ytterligare 21 % av fosfortillskottet. Eftersom en stor del av befolkningen bor i glesbygd är enskilda avlopp en stor utsläppskälla (22 %). De kommunala

avloppsreningsverken bidrar endast till en mindre del av fosfortillförseln (5 %). Retentionen (självreningsgraden) för hela Mörrumsåns avrinningsområde har beräknats till 39%.

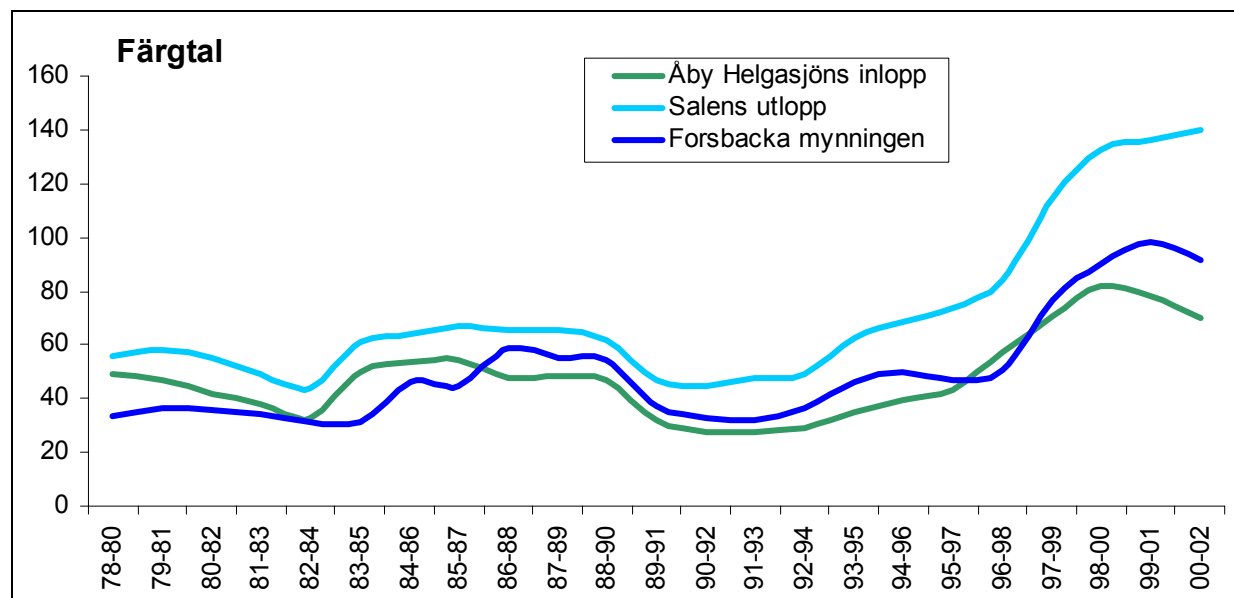
Källfördelning fosfor

Figur 3. Tillförsel av fosfor från olika källor till Mörrumsåns avrinningsområde.

Tydligt minskade fosforutsläpp från avloppsreningsverk

Utsläppen av fosfor från kommunala avloppsreningsverk har minskat tydligt under åtminstone de senaste 20 åren. Data för perioden 1992-2002 visar att fosforutsläppen i genomsnitt minskat med 40-50 %.

Figur 4. Treårsmedelvärden för färgtal i Mörrumsåns avrinningsområde 1978-2002.

Minskande fosforhalter i avrinningsområdets övre delar

I Mörrumsåns avrinningsområde har det skett en minskning av fosforhalterna under perioden 1978-2002 framför allt i de övre delarna av avrinningsområdet (Figur 5). Tydligast minskande fosforhalter har noterats vid Vartorp, där halterna från 1978 minskat med ca 75 %. I Växjösjöarna har halterna minskat i genomsnitt med ca 50 %, med undantag av Trummen. Tack vare restaureringsåtgärderna i Trummen i början av 70-talet var halterna redan då lägre jämfört med övriga Växjösjöar. Fosforhalterna i Trummen har därefter inte förändrats nämnvärt. Tack vare minskningen av fosforhalterna i Växjösjöarna har också halterna i Mörrumsån mellan Helgasjön och Salen minskat.

Ingen minskning av fosforhalterna vid Salens utlopp

I Salens biflöden har fosforhalterna varierat betydligt under perioden 1978-2002 utan att någon generell trend går att utläsa. Halterna i Salens utlopp har däremot varit stabila under hela perioden, men någon minskning går ej att urskilja (Figur 5). I Aggån har halterna minskat något nedströms Lenhovda och Ingelstad medan de varierat betydligt i Aggåns övriga provpunkter.

Ingen minskning av fosforhalterna under perioden 1978-2002 vid Mörrumsåns mynning, men lägre halter nu jämfört med i slutet av 60-talet

Vid Forsbacka har fosforhalterna under perioden 1978-2002 inte ändrats nämnvärt

(Figur 5). I slutet av 60-talet och början av 70-talet uppmättes dock periodvis klart högre fosforhalter än vad man gjort de senaste 20 åren.

Något minskande fosfortransporter i ån

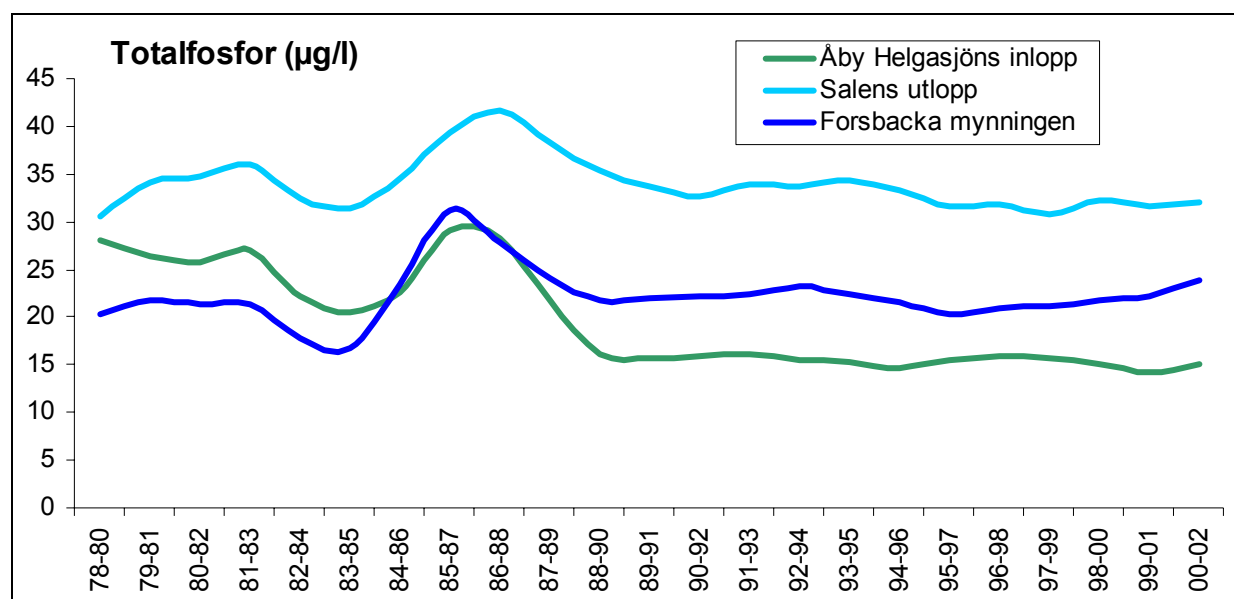
Jämfört med vattenföringens variationer under perioden 1965-2002 syns en svag trend med minskande fosfortransporter från Mörrumsån ut till Blekingekusten. Vattenföringen ökade något under samma period. Från 1996-2002 har fosfortransporten dock successivt ökat och 2002 var transporten den näst högsta sedan undersökningarna startade. Ökningen under senare år kan också till viss del förklaras med vattnets ökande färg och grumlighet.

Markläckage dominerande kvävekälla

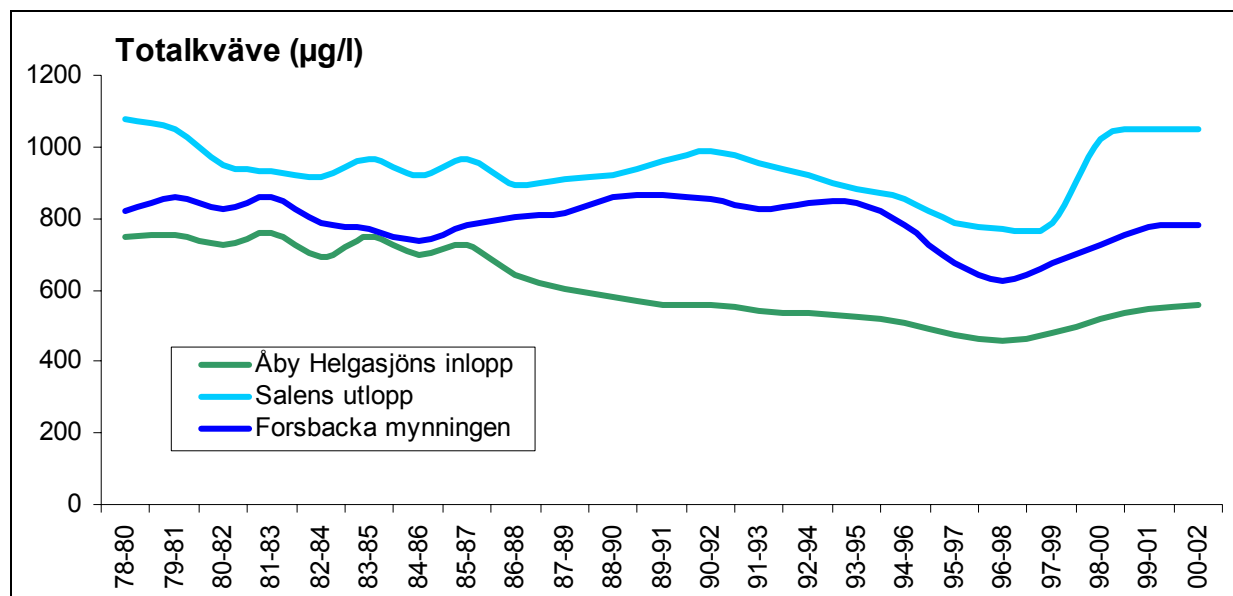
Liksom för fosfor är den dominerande källan för kvävetillförsel i Mörrumsåns avrinningsområde läckage från jordbruksmark (35 %). Övriga källor av betydelse är läckage från skogsmark (20 %) och luftnedfall (20 %). Kommunala avloppsreningsverk och enskilda avlopp utgör tillsammans 20 %. Retentionen (självreningsgraden) har beräknats till 44 % för hela Mörrumsåns avrinningsområde.

Minskad kvävebelastning från avloppsreningsverken

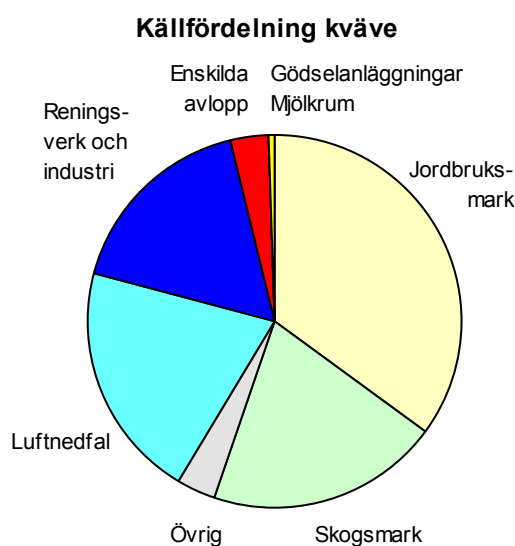
Utsläppen av kväve från kommunala avloppsreningsverk har minskat under åren 1978 till 2002. Data för perioden 1992-2002 visar att kväveutsläppen i genomsnitt minskat med 10-15 %.

Figur 5. Treårsmedelvärden för totalfosforhalten i Mörrumsåns avrinningsområde 1978-2002.

Figur 6. Treårsmedelvärden för totalkväve i Mörrumsåns avrinningsområde 1978-2002.

Figur 7. Tillförsel av kväve från olika källor till Mörrumsåns avrinningsområde.

Minskande kvävehalter i avrinningsområdets övre delar

I Mörrumsåns avrinningsområde har det skett en minskning av kvävehalter under perioden 1978-2002 framför allt i de övre delarna av avrinningsområdet (Figur 6). Generellt har halterna minskat med ca 40 %. I Växjösjöarna har halterna minskat med 30 - 50 %. Även i punkterna mellan Helgasjön och Salen har halterna minskat i samma storleksordning.

Ingen minskning av kvävehalter vid Salens utlopp

I Salens biflöden har kvävehalter varierat betydligt under perioden 1978-2002 men den

generella trenden är att halterna minskat. T.ex. har halterna i Skaddeån minskat med ca 40 % från slutet av 70-talet. Vid Salens mynning syns dock endast en svag tendens till minskande kvävehalter (Figur 6). I Aggån har halterna minskat något nedströms Lenhovda och Ingelstad medan de varierat betydligt i Aggåns övriga provpunkter.

Ingen minskning av kvävehalter under perioden 1978-2002 vid Mörrumsåns mynning
Vid Mörrumsåns mynning skedde en ökning av kvävehalter fram till slutet av 1970-talet. Halterna ökade från måttligt höga till höga. Därefter minskade dock halterna något fram till slutet av 90-talet, men de senaste åren har halterna ökat igen (Figur 6).

Ökande kvävetransporter till havet

Jämfört med vattenföringens variationer under perioden 1965-2002 syns en tendens till ökande kvävetransporter från Mörrumsån ut till havet. Transporten följer i stort variationen i vattenföring som också ökat något under samma period. Ökningen för kvävetransporten är dock något kraftigare. Störst transport under perioden noterades 1988. 1998-2002 har transporten också varit relativt stor.

Bottenfaunan påverkad av näringsämnen i Bergunda kanal

Bottenfaunaundersökningarna i huvudfåran och Bergunda kanal som utförts av ALcontrol sedan 1995 visar att påverkan av närsalter/organiska ämnen varit stor under hela undersökningsperioden i Bergunda kanal.

Kråkesjöns utlopp, Os, Åkeholm, Svängstad och Forsbacka har generellt inte varit negativt påverkade av närsalter/organiska ämnen. Regleringspåverkan har dock förekommit vid Os, vilket inneburit att lokalen vissa år bedömts som tydligt påverkad.

Bottenfaunaundersökningarna i sjöarna visar att Trummen, Växjösjön, södra och norra Bergundasjön samt Salens norra och södra del generellt är näringsrika. Södra Örken, Sörabysjön, Helgasjön och Innaren är måttligt näringsrika medan norra Örken och Skärnen är näringsfattiga.

Metaller

Koppar i Växjösjön och Trummen

För metaller i vatten och/eller sediment har förhöjda halterna av koppar uppmätts i Växjösjön och Trummen, vilket tyder på inverkan från Växjö samhälle. Koppar används i vattenledningar (i hus) och på hustak. Kopparhalterna i Växjösjön har minskat något medan halterna i Trummen inte förändrats nämnvärt.

Nickel i Södra och Norra Bergundasjön

Förhöjda halter av nickel har uppmätts i södra och norra Bergundasjön. De förhöjda halterna är troligtvis kopplade till ytbehandlingsverksamhet i Växjö. Nickelhalterna har minskat något.

Zinkhalter i Trummen

Förhöjda halter av zink har uppmätts i Trummen. Trummen påverkas av dagvatten från Växjö samt en deponi (Skirs avfallsupplag). Anmärkningsvärt höga halter av zink har noterats i grundvatten från denna deponi. Zinkhalterna i Trummen har minskat något.

Bly och arsenik i Skärnen, Innaren och norra Örken

Förhöjda halter av bly och arsenik förekom i Skärnen, Innaren och norra delen av Örken. Eftersom arsenik och bly används vid kristallglastillverkning skulle eventuellt de förhöjda halterna av dessa ämnen i Skärnen, norra delen av Örken och Innaren kunna vara kopplat till sådan verksamhet.

Plankton

Minskande planktonbiomassa i Salen

Av de undersökta sjöarna var norra Örken mest näringsfattig. Södra Örken var näringsrikare. Salen och södra Örken hade likartat plankton med riklig förekomst av "Gubbslem". Salen var dock mer näringsrik än södra Örken. I norra och södra Örken har inga större förändringar skett under de senaste åren. I Salen har algbiomassan minskat men inga större förändringar har skett beträffande artsammansättning.

Ökande planktonbiomassor i Växjösjön och Trummen

Sjöarna i Växjöområdet är mer näringsrika än övriga undersökta sjöar. Växjösjön har fått ökad algbiomassa liksom Trummen under de senaste åren. Biomassan har minskat i Södra Bergundasjön medan den är oförändrad i Norra Bergundasjön. I Trummen registrerades mycket hög biomassa år 2002 och tillståndet i sjön har försämrats under senare år med vattenblomning av blågrönalger under hela sommaren.

Blågrönalgen *Anabaena circinalis* som bl.a. finns i Växjösjön (Foto Gertrud Cronberg).

Kiselalgen *Eunotia zasuminensis* som bl.a. finns i Södra Örken (Foto Gertrud Cronberg).

Elfiske

Under år 2002 genomfördes elfisken på de årligen återkommande lokalerna i Mörrumsåns vattensystem som ingår som en del i recipientkontrollen. Vid dessa elfisken, som huvudsakligen sker på strömsatta ytor, fångades sammanlagt 16 olika fiskarter (lax, öring, abborre, benlöja, bergsimpa, elritsa, färna, gers, gädda, id, lake, mört, nejönöga, sandkrypare, sutare och ål).

De nedre delarna av Mörrumsån är tillgängliga för havsvandrande fisk, som lax och havsöring, och vattendraget utgör ett mycket viktigt reproduktionsområde för dessa båda arter. De fyra provlokaler i nedre delen av ånsystemet innehåller uppväxtbiotoper för laxartad fisk och på tre av dessa noterades god förekomst av laxfiskungar. Den återstående lokalen är belägen nära åns utlopp i havet och var sannolikt påverkad av indämning, med sämre förutsättningar som följd.

En elfiskelokal är belägen i de övre delarna av vattensystemet, strax nedan Kråkesjön. Här fångas årligen bl. a. den i Sverige sällsynta fiskarten sandkrypare.

Resultatet från genomförda elfisken visar inte på någon påtaglig negativ påverkan på fiskfaunan beroende på försämrade vattenkvalitet.

Nätprovfiske

Nätprovfiske har utförts inom recipientkontrollen 1996 och 2002 i fyra sjöar, norra delen av Örken, Helgasjön, Salen och Åsnen. I Örken och Helgasjön avvek fångsten inte från det förväntade och resultaten indikerade näringsfattiga förhållanden. Vid jämförelse mellan åren uppvisade de vanligaste arterna liknande värden. I Salen var andelen fiskätande abborrfiskar lägre än förväntat och andelen karpfiskar högre. Resultaten indikerade näringsrika förhållanden. Abborr- och mörtbestånden var småvuxna och individrika. I Åsnen var fiskbiomassan och antalet fiskar högre än förväntat. Andelen fiskätande abborrfiskar var låg och resultaten indikerade näringsrika förhållanden. Abborr- och mörtbestånden var relativt småvuxna och individrika.

En stilla dag vid Åsnen (Foto Håkan Olofsson). Omslagsbild 1999.

Föslag till generella åtgärder

För att minska näringsläckaget till Mörrumsån från jordbruksmark kan våtmarker och skyddszoner av lövträd och buskar återskapas längs vattendragen. Dräneringsvatten från markerna bör ej ledas direkt ut i vattendragen utan kan renas genom översilningsmarker och/eller sedimenteringsdammar. Öppning av kulverterade vattendrag och diken samt återskapande av vattendragens meandrande form ökar också vattendragens självrenande förmåga.

I angränsande skogsmark kan många av de ovan nämnda åtgärderna vara lämpliga för att minska läckaget av närsalter och organiskt material till Mörrumsån. Andra åtgärder inom skogsbruket för att bl.a. neutralisera den sura markmiljön kan vara askåterföring (återför baskatjoner och spårämnen) och kalkning (åstadkommer en pH-höjning av skogsmarken). Positiva effekter får man även genom att öka inslaget av lövträd och spara lövträd vid naturliga våta områden så att en del av skogens vattenförbrukning finns kvar efter avverkning.

Vägtrummor, kulvertar och dämmen för vattenreglering utgör vandringshinder för fisk, kräftdjur och/eller lägre fauna. För att underlätta vandring mellan olika delar kan därför fiskvägar (omlöpe eller fisktrappa) eller andra typer av faunapassager anläggas.

Reglering av Mörrumsåns vatten innebär mer eller mindre onaturliga flödesregimer. Då stora flödesförändringar sker på kort tid flyttas de grunda produktiva områdena, som bl.a. utgör yngellokalerna och ståndplatser för fisk, mycket snabbare än vad som är normalt. Vissa perioder under året är mer känsliga än andra varför större hänsyn bör tas under vissa perioder. Genom planering och samverkan mellan olika regleringsföretag i avrinningsområdet har man dock fått en mer skonsam flödesregim.

Det är inte ovanligt att rensningar utförts i såväl små bäckar som stora åar och gett flera negativa effekter som t.ex. mindre yta och sämre livsbetingelser för vattenväxter, bottenlevande djur och fisk samt minskad syresättning av vattnet. Om stenar finns kvar intill vattendragen är det en enkel åtgärd att med en grävmaskin återplacera dessa i vattendragen igen. På sträckor med stabilt och lämpligt vattenflöde kan också lekbäddar av naturgrus anläggas.

ALcontrol AB

2003-06-06

Håkan Olofsson
Projektledare, limnolog

FAKTA OM MÖRRUMSÅNS VATTENVÅRDSFÖRBUND

Ordförande: Sten Wikander

Sekreterare: Kenth Håkansson

Sekretariatet är beläget i Växjö, adress: c/o Tekniska förvalningen, Box 1222, 351 12 VÄXJÖ. Tfn. 0470/41000

Mörrumsåns vattenvårdsförbund bildades 1973 genom sammanslagning av Övre och Nedre Mörrumsåns vattenvårdsförbund (bildade 1964 respektive 1968). Samtliga medlemmar redovisas nedan:

KOMMUNER

Vetlanda	Uppvidinge	Växjö
Alvesta	Tingsryd	Olofström
Karlshamn		

INDUSTRIER

Lindshammars Glasbruk AB
Kronobergs lax AB
Växjö Flygplats AB
JOT Componenta Alvesta AB
Simontorps Säteri AB
ABU AB
Ifö Sanitär AB
Nissans kraftförvaltning AB
Södra Cell AB
Sveaskog AB
Munkahus Industribyggn. AB
Getnö gård AB

MYNDIGHETER

Kammarkollegiet (Sthlm)
Lst Kronobergs län
Lst Blekinge län

FISKEFÖRENINGAR

Helgasjöns FVO
Toftasjöns FVO
Växjösjöarnas FVO
Helige å FVO
Åsnens FVO:s förening
Drev och Vartorpasjöns FVO
Asa – Tolgasjöns FVO

Tanken med kontrollprogrammets uppläggning är att eventuella effekter av recipient-användningen ska upptäckas i tid så att kvalitetsförsämring kan motverkas. På motsvarande sätt ska förbättringar av kvaliteten dokumenteras, till följd av att utsläpp minskat eller upphört.

Den allmänna målsättningen för vattenvårdsförbundets verksamhet är enligt kontrollprogrammet:

- att följa förändringar hos vattenkvaliteten inom vattendragssystemet
- att medverka till att åtgärder vidtas där så behövs så att inte vattnets användbarhet försämras
- att upprätta ett handlingsprogram för den framtida vården av vattenområdena och en plan för hur vattnet lämpligast bör nyttjas.

Alcontrol, som utför Mörrumsåns recipientkontroll, är ett av Europas största analysföretag med högkvalificerade laboratorier i bl.a. England, Holland och Sverige. ALcontrols konsultavdelning handlägger frågor som rör såväl rinnande vatten, sjöar och kustområden som grundvatten och dricksvatten. Konsultavdelningen arbetar med att utforma kontrollprogram, genomföra provtagningar, kemiska och biologiska analyser samt sammanställa och utvärdera analysresultat. ALcontrol är ackrediterat av SWEDAC i enlighet med EN 45001, med ackrediteringsnummer 1006, och samtliga provtagare är utbildade enligt de kursprogram som anges i SNV's kungörelse, SNFS 1990.

Adress:

Håkan Olofsson
ALcontrol AB
Nässjögatan 10
302 47 HALMSTAD

Telefon:

035/19 77 72

Fax:

035/19 77 61

E-post:

hakan.olofsson@alcontrol.se

Hemsida:

www.alcontrol.se

Enligt stadgarna har förbundet till uppgift att ”verka för en god vattenvård inom Mörrumsåns avrinningsområde”. ”För detta ändamål skall förbundet företa utredningar till nytta för planerings- och utvecklingsarbetet inom avrinningsområdet samt låta utföra årliga samordnade recipientundersökningar.”

Omslagsbild: Mörrumsån vid Mörrum (foto Niklas Sörensson).